

HET VERHAAL VAN DE REIS NAAR WENEN

BARON (geluidsfragment):

Tegen de tijd dat ik dan eindelijk met mijn paard naar Oostenrijk vertrok was het hartje winter.

De hele weg lang sneeuwde het aan één stuk door.

In geen velden of wegen was er een dorp te bekennen.

Alleen maar sneeuw, sneeuw en nog eens sneeuw.

Zo kon het niet verder.

Mijn paard was ook uitgeput.

We moesten stoppen.

Ik bond mijn paard vast aan een paal die ik ergens vaag in het donker zag staan.

Het was het enige ding dat boven al die sneeuw uitstak.

Daarna was ik zo moe dat ik in mijn dikke jas een stukje verder op de sneeuw ging liggen.

Ik viel als een blok in slaap.

Toen ik de volgende dag mijn ogen opende scheen de zon.

Het was prachtig weer.

Het was zowaar een beetje warm geworden.

Ik keek om me heen en ontdekte tot mijn stomme verbazing dat ik op een kerkhof lag.

Ik lag midden tussen de graven.

Mijn paard was nergens meer te bekennen.

Ik riep mijn paard: Gallopus! Gallopus!

Niets.

Maar na een tijdje hoorde ik het ineens hinniken boven mijn hoofd.

Ik keek op en stond met mijn mond vol tanden.

De sneeuw was gesmolten.

En daar, hoog bovenaan de kerktoren zag ik mijn paard!

Hij hing met zijn touwen aan de torenspits!

Ik snapte meteen wat er gebeurd was.

Ik dacht dat ik mijn paard had vastgebonden aan een paal.

Maar dat was in werkelijkheid de kerktoren die helemaal ondergesneeuwd was.

Zo zie je maar:

Alles is mogelijk.